

UN HOME QUE PATIA MOLT

Hi havia una vegada un senyor que patia moltíssim, la seva ànima era plena de dolor, feia temps que l'ansietat el cremava per dintre i la melanconia no l'abandonava ni de dia ni de nit. S'arrossegava pel món com una ànima amb pena, preguntant-se si el seu calvari algun dia tindria un final. Sentia el seu món interior com una copa de cristall finíssim que amb la més petita remor es faria miques. Donava voltes una i altra vegada a la intensitat i la qualitat del seu patiment i tenia la certesa que ningú sobre la capa de la terra el podria superar en els alts graus de dolor que ell havia de tolerar.

Treballava en un lloc avorrit, amb companys de feina que amb prou feines es creuaven quatre paraules de cortesia al llarg del dia, vivia en un pis gran i ple d'humitat, a l'esquerra de l'Eixample, en una escala on els veïns havien decidit deixar de parlar-se feia molts anys arrel d'un conflicte que ni tan sols recordaven.

La seva família era ben petita, una mare en una residència i un germà que vivia a França. Conservava algun amic de quan anava a l'institut però sempre trobaven alguna excusa per aplaçar les seves trobades que ja de per si eren escasses. No tenia nòvia, tot i que li hauria agradat tenir-ne i es solia turmentar amb el record de totes aquelles antigues companyes sentimentals que l'havien fet patir tant...

Tot el seu entorn asfixiant el tenia submergit en un pou de desassossec en el qual li agradava ofegar-se dia si dia també. Si no se'n sortia, es deia, era perquè havia estat tocat per la desgràcia...tot el mal del món semblava pesar-li com una llosa sobre l'esquena, la seva vida era una condemna i ell era un heroi que la suportava estoicament.

Un dia, tornava de la feina arrossegant-se per les Rambles camí de casa seva. Duia una americana i uns pantalons grisos, ambdues peces arrugadíssimes, una camisa blanca amb un parell de taques de cafè i un corbatí negre regal de la seva segona comunió. Portava la seva maleta de pell marró agafada de la mà, a punt de caure-li, perquè la seva ànima no tenia esma ni de subjectar-la amb força.

Absort en la seva cadena de pensaments negríssims ni s'adonava que un vailet pidolaire feia estona que el seguia per darrere, de puntetes, amb l'esquena corbada i les mans a punt per endur-se-li la cartera. Amb una estrabada brusca el noieta li va prendre i va arrencar a córrer veloç com el llamp, Rambles amunt, esquivant la gent amb la perícia del professional.

A l'home, patidor de mena, va semblar-li que el cor li saltaria per la boca. Va veure el vailet esmunyint-se entre la gentada i va córrer darrere d'ell com si un esperit l'hagués posseït de sobte. De seguida li van passar pel cap els seus anys d'atletisme a l'institut, era sempre dels primers de la classe... va concentrar-se encara més en la cursa, sense perdre de vista el vailet que anava perdent distància. Sentint-se perseguit, el noieta va decidir trencar per un carreró i ell el va seguir sense dubtar-ho corrent cada vegada a més velocitat...

El carreró estava tallat per obres aproximadament a la meitat i el vailet, tot i que va intentar sortir-se'n, de seguida es va veure atrapat. L'home se li acostà panteixant, amb mirada de triomf, a punt per recuperar la seva cartera i clavar-li un bon mastegot al petit lladre. De cop, però, un pensament creuà el seu interior, com una ràfega d'aire, i els seus ulls se li emplenaren de llàgrimes. El noieta el mirava desconcertat, sense donar crèdit als seus ulls. L'home l'abraçà i li cridà a la orella: gràcies!fa cinc minuts que m'he oblidat que pateixo!